

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: T. O.
Cím: Alföldi kubikosok a Teleki-téri vásáron

Forrás: Nemzeti Ujság

3m
(Hely)

1925. 5. 15.

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

625.7

Hely

Idő

"1925"

Személy

Helyszám

Alföldi kubikosok a Teleki-téri vásáron

Hetenkint 80—100 szentesi, csongrádi és mezőturi földmunkás keres munkahelyet a Teleki-téren —
Teljesen pang a munkakereslet

(A Nemzeti Ujság tudósítójától.) Kevés ember tudja Budapesten, hogy a Teleki-téri ócska-piacon országos kubikos munkavásár is van, még pedig a piacnak a Köztemető felső határfalával szemben lévő nagy térségen. Rendes napi vásár ez, amilyent minden vidéki városban látni vasárnaponként a piacokon — de talyiga, suba, meg szerszámzsák nélkül. Nap-pal alig tűnik az arra járó emberek szemébe, de este, amikor már becsukták, leredőnyözték, elhordták a vásárt és nyolc óra felé egészen kiürül a térség, furcsa csoportok ülnek közel egymáshoz. Előttük szabályos glédában talyigák állnak. Itt-ott néha apró tüzeeskék bóbiskolnak előttük, amiknek hangulata valahogy az alföldi puszták pászortüzeire emlékeztet. Rendőr nem bánja se a tüzet, se a nótát. Más ember pedig csak néha siet végig kilenc óra körül a Köztemető-ut kopogós flasztérjén, át-néz a térre, de mire eljutott a Baross-térig, már rég el is felejtette, amit látott.

Odamentem, ahol éppen tíz körül ültek vagy tizen és nagy nyugalommal szalonnát piritot-

— Adjon Isten, jóestét! — köszöntöttem rájuk.

— Adjon Isten! — hangzott a felelet.

Néhány szó után megmondtam, hogy csak beszélgetni jöttem közejük.

— Hova valósiak? — kérdeztem.

— Ez a csapat Csongrádra való, de amott azok Szentesről, meg Mezőturról gyűttek.

Megindul a beszélgetés, eleinte nehezen, de annál több szóval később.

Munkát jöttek keresni a nagyvárosba, ahol, aszongyák, mindig akad valami. A fatornyos faluk környékén nincs munka ilyenkor május elején, egészen aratásig. Azonban addig is élni kell, felkerekedtek tehát egy csapatba és eljöttek még a múlt hét szombatján Pestre, hogy a vasárnapi munkáskeresésen itt legyenek már. Itt is voltak vagy százan mindenfelől, de bizony hiába voltak itt. Szombat óta mind-össze öt kubikust vittek el százuk közül Csepelre a kikötő földmunkálataihoz, a többi meg vár szépen. Elmulik az idő, elfogy a szalonna, kenyér és munka még sincs.

Megtudom tőlük, hogy minden héten friss transzport érkezik. Jóllehet tudják, hogy nem-igen számíthatnak munkára Pesten. De

azért hátha akad, gondolják, hiszen azt hirdették, hogy nagy közmunka indult meg mindenfelé a fővárosban, amire ugyan ki is volna alkalmasabb a csongrádi, szentesi, vagy mezőturi kubikosnál.

Szemügyre veszem a „csapatot“. Itt tizen vannak együtt, de a szó igazi értelmében együtt. Együtt, mint a nyáj. Talyigájuk páros sorban áll egymás mögött, mindegyiken suba, elemőzsiás zsák, aztán kapa, ásó, meg a legelső jobb talyigán egy közös csákány. A csapat, amikor megérkezik, egyenesen ide-táboroz a Teleki-térre, glédába tolja a cók-mókot, leteríti a subát a földre és várni kezd az „urra“, aki majd odajön közejük, megalkuszik és indítja is mindjárt maga előtt a truppot. Ha azonban nem jön senki, átácsorogják a napot, este tüzet gyújtanak, szalonnát piritanak, eszegetnek, aztán hajnalban újra kezdődik a várás.

— Aztán meddig szoktak úgy elvárakozni? — kérdeztem.

— Egy hétig átlagban. Ennyi időre van elemőzsiánk.

Pénzt természetesen nem költenek, de nem is volna miből költeni. Rossz világ jár a földmunkásra ilyenkor. A tél is kereset nélkül volt el felettük, a tavasz pedig nem sokat hozott. De aratásra sincs mindegyiknek kommen-ciósi szerződése, csak napszám.

Nem esoda, ha ilyen viszonyok között hallgatnak az újra közejük járó kivándorlási ügy-nökökre, akik ismét nagy tömeget csempész-nek ki elsősorban a nem sok veszéllyel járó franciaországi mezőgazdasági munkákra, ahol egész magyar telepek dolgoznak már egy esz-tendeje. De nem ritka a Braziliába irányított transzport sem. Ezeket a transzportokat Szer-bián át hureolják ki a borzalmas klímájú délamerikai ültetvényekre, ahol a legnagyobb részük eipusztul.

— Bizony kéne a kormánynak csinálni va-lamit a szegény magyar kubikos érdekében — mondogatták nagyon szomoruan —, mert különben hamarosan úgy lesz, hogy elfogy a földmunkás ember Magyarországon.

Hát ez egyszerűen van mondva, nagyon könnyen meg lehet érteni

(r o.)